

PARLAMENT EUROPEJSKI

2004

2009

Dokument z posiedzenia

WERSJA OSTATECZNA
A6-0150/2007

19.4.2007

SPRAWOZDANIE

w sprawie skutków i konsekwencji polityki strukturalnej dla spójności Unii Europejskiej
(2006/2181(INI))

Komisja Rozwoju Regionalnego

Sprawozdawczyni: Francisca Pleguezuelos Aguilar

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3
UZASADNIENIE	9
OPINIA KOMISJI BUDŻETOWEJ	13
PROCEDURA	16

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie skutków i konsekwencji polityki strukturalnej dla spójności Unii Europejskiej (2006/2181(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekty agendy terytorialnej UE oraz karty lipskiej,
- uwzględniając sprawozdanie grupy niezależnych ekspertów ds. badań, rozwoju i innowacji z 20 stycznia 2006 r., dotyczące tworzenia innowacyjnej Europy (tzw. sprawozdanie Aho), sporządzone po nieformalnym posiedzeniu szefów rządów i państw w Hampton Court,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 czerwca 2006 r., zatytułowany „Strategia na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia a reforma europejskiej polityki spójności – Czwarte sprawozdanie okresowe na temat spójności” (COM(2006)0281),
- uwzględniając rezolucję z dnia 7 lutego 2002 r. w sprawie drugiego sprawozdania Komisji dla Rady, Parlamentu Europejskiego, Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie spójności gospodarczej i społecznej¹,
- uwzględniając rezolucję z dnia 28 września 2005 r. w sprawie znaczenia spójności terytorialnej w rozwoju regionalnym²,
- uwzględniając rezolucję z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie znaczenia pomocy publicznej jako narzędzia rozwoju regionalnego³,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady ustanawiającego Fundusz Spójności⁴,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 lipca 2005 r. w sprawie projektu rozporządzenia Rady ustanawiającego ogólne zasady dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności⁵,
- uwzględniając rezolucję z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie delokalizacji w kontekście rozwoju regionalnego⁶,
- uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego Fundusz Spójności i

¹ Dz.U. C 284 E z 21.11.2002, str. 209.

² Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, str. 88.

³ Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, str. 501.

⁴ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 289.

⁵ Dz.U. C 157 E z 6.7.2006, str. 95.

⁶ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, str. 123.

uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1164/94¹,

- uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 4 lipca 2006 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego ogólne zasady dla Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999²,
 - uwzględniając stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 27 września 2006 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty w dziedzinie spójności³,
 - uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie budżetu na 2007 r.: sprawozdanie Komisji w sprawie rocznej strategii politycznej⁴,
 - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0150/2007),
- A. mając na uwadze niezaprzeczalny pozytywny wpływ polityki spójności na sferę społeczną, gospodarczą, terytorialną oraz na podniesienie jakości zarządzania na szczeblu lokalnym i regionalnym;
- B. mając na uwadze, że wspomniany pozytywny wpływ nie jest jednakowy we wszystkich regionach, celem niniejszego sprawozdania jest przedstawienie zaleceń zmierzających do maksymalizacji tego wpływu w kolejnym okresie programowania;
- C. mając na uwadze opracowywane obecnie projekty agendy terytorialnej UE i karty lipskiej, których przyjęcie zaplanowano na nieformalne spotkanie ministerialne poświęcone rozwojowi miast i spójności terytorialnej, które odbędzie się w Lipsku w dniach 24 i 25 maja 2007 r.;
- D. mając na uwadze, że do zwiększenia wpływu funduszy strukturalnych na spójność Unii Europejskiej niezbędny jest większy udział MŚP w działaniach z zakresu badań naukowych, rozwoju i innowacyjności (R+D+i) oraz w dziedzinie dostępności usług R+D+i w publicznych instytucjach badawczych;
- E. mając na uwadze, że zgodnie ze wspomnianym czwartym sprawozdaniem okresowym na temat spójności w latach 1995-2005 w trzynastu krajach objętych Funduszem Spójności, wzrost PKB na jednego mieszkańca wyniósł 3,6% rocznie, a zatem był wyższy niż w UE-15, gdzie wyniósł średnio 2,2% rocznie;

¹ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 79.

² Dz.U. L 210 z 31.7.2006, str. 25.

³ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, str. 11.

⁴ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, str. 357.

- F. mając na uwadze, że każde euro wydane w UE na politykę spójności generuje średnio wydatek kolejnych 0,90 euro w regionach słabiej rozwiniętych (cel nr 1) i 3,00 euro w regionach przechodzących restrukturyzację (cel nr 2);
 - G. mając na uwadze, że swobodna gra sił rynkowych nie wystarcza do osiągnięcia spójności, którą chcieli uzyskać założyciele UE, i że spójność wymaga interwencji publicznych umożliwiających przywrócić równowagę między regionami;
 - H. mając na uwadze, że polityka strukturalna odgrywa ważną rolę we wzmacnianiu spójności terytorialnej i powinna być dostosowana do nowych wyzwań terytorialnych powstających w UE, takich jak starzenie się społeczeństwa, zmiany na rynku rolnym, kwestie imigracyjne, energetyczne i zmiany klimatyczne;
 - I. mając na uwadze, że „policentryzm” to motyw przewodni europejskiej strategii terytorialnej, który należy uwzględnić na etapie realizacji nowej polityki spójności;
 - J. mając na uwadze konieczność większego wyeksponowania polityki spójności;
1. podkreśla kluczową rolę polityki spójności we wspieraniu rynku wewnętrznego dzięki wymianie handlowej i miejscom pracy powstającym w związku z opracowywaniem i realizacją projektów współfinansowanych przez Unię Europejską,
 2. podkreśla znaczenie tworzenia zintegrowanej polityki strukturalnej spójnie łączącej działania prowadzone w ramach funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności z pozostałymi dziedzinami polityki wspólnotowej; nalega, aby koncepcja takiej zintegrowanej polityki stanowiła przedmiot działań informacyjnych i szkoleniowych, w celu upowszechnienia i wykorzystania tej koncepcji przez wszystkie zainteresowane podmioty, a w szczególności przez podmioty działające w terenie,
 3. podkreśla, że aby unikać wykluczenia społecznego Komisja, państwa członkowskie władze regionalne i lokalne na etapie realizacji nowej polityki spójności powinny przywiązywać szczególną wagę do osiągania celów włączanych przekrojowo do wszystkich dziedzin polityki i do wszystkich działań;
 4. zwraca się do Komisji o zbadanie, jakiego rodzaju polityka publiczna państw członkowskich i regionów sprzyja konwergencji, i o sporządzenie komunikatu w tej sprawie w celu zbadania, czy możliwe jest powiązanie przyznawania środków przyszłej polityki spójności z dobrą krajową polityką na rzecz rozwoju strategicznego, określaną przy pomocy wskaźników ilościowych, by w ten sposób zwiększyć skuteczność polityki spójności;
 5. uważa, że Komisja i państwa członkowskie powinny zwiększyć wkład Europejskiego Funduszu Społecznego we wdrażanie europejskiej strategii zatrudnienia poprzez wzmocnienie ich wzajemnych powiązań, oraz że taka poprawa powinna natychmiast uwidocznić się za pomocą odpowiednich wskaźników w celu promowania równości szans;
 6. zobowiązuje Komisję do poszukiwania nowych sposobów łączenia poszczególnych dziedzin polityki i narzędzi strukturalnych z innymi dziedzinami polityki i środkami

wspólnotowymi ukierunkowanymi na zwiększanie synergii w dziedzinie wspierania konkurencyjności, badań naukowych i trwałej innowacyjności w oparciu o prace międzywydziałowego zespołu zadaniowego Komisji Europejskiej poświęcone tym dziedzinom;

7. zaleca, by regiony i państwa członkowskie ustalały w programach operacyjnych cele ilościowe w zakresie R+D+i;
8. zachęca Komisję i Radę do zbadania wykonalności proponowanego we wspomnianym sprawozdaniu Aho zobowiązania do przeznaczania co najmniej 20% funduszy strukturalnych na wspieranie R+D+i poczynając od najbliższego okresu programowania oraz do skoncentrowania się nie tylko na największych projektach i biegunach doskonałości, ale do traktowania z uwagą również mniejszych projektów w mniej uprzywilejowanych regionach, w szczególności przyczyniających się do zrównoważonego rozwoju regionalnego;
9. proponuje, by Komisja i Rada wspierały utworzenie funkcji inicjatora technologicznego na szczeblu lokalnym i regionalnym przy wykorzystaniu dostępnych środków, takich jak sieć europejskich ośrodków informacyjnych (Euro Info Centres -EIC) i ośrodków przekazu innowacji (Innovation Relay Centres - IRC), finansowanego z funduszy strukturalnych i powiązanego z projektami regionalnymi, parkami technologicznymi, klastrami i sieciami, dynamizującego i ułatwiającego innowacyjność przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP, poprzez dostęp do pomocy i programów europejskich;
10. przyjmuje z zadowoleniem opracowanie projektów agendy terytorialnej UE i karty lipskiej, podkreśla jednak w tym kontekście, że oba dokumenty powinny dokładniej definiować sposób określania działań na rzecz realizacji celów wymienionych w obu dokumentach strategicznych oraz udział państw członkowskich; stanowczo nalega, w kontekście nieformalnego spotkania ministrów w Lipsku w dniach 23-25 maja, aby państwa członkowskie przyjęły formalne zobowiązanie na rzecz zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich;
11. uważa, że ocena długoterminowych i wielopłaszczyznowych skutków wydatkowania funduszy strukturalnych jest niezbędna do opracowania przyszłych aktów prawnych i do prawidłowego zarządzania budżetem w omawianej dziedzinie;
12. proponuje instytucjom europejskim i państwom członkowskim, aby wspierały dobre praktyki i oceniały wpływ wspólnotowych strategii politycznych na spójność przy pomocy odpowiednich wskaźników poprzez przyznanie Europejskiej Sieci Obserwacyjnej Planowania Przestrzennego (ESPON) niezbędnych i uprawnień i środków, by mogła działać jako prawdziwe obserwatorium wpływu polityki strukturalnej na spójność;
13. zwraca się do Komisji, aby sprawdziła również jaki jest wpływ terytorialny przydziału środków (ang. „earmarking”), w szczególności, aby oceniła czy przeznaczenie środków europejskich na cele wynikające ze strategii lizbońskiej jest faktycznie korzystne dla zrównoważonego i spójnego rozwoju regionalnego;
14. wzywa Komisję, państwa członkowskie, regiony i władze lokalne, w szczególności regiony objęte celem konwergencji, do priorytetowego traktowania środków

zapobiegających zaburzeniom równowagi terytorialnej, a sprzyjających dla zintegrowanego rozwoju i tworzenia obszarów policentrycznych;

15. nalega, by Komisja, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne przeanalizowały, jakie instrumenty są najwłaściwsze do osiągnięcia równowagi terytorialnej między obszarami miejskimi i wiejskimi, przy jednoczesnym zapewnieniu komplementarności rozwoju wiejskiego i regionalnego, wspieraniu zintegrowanego strategicznego podejścia do rozwoju obszarów wiejskich w powiązaniu z ich obszarami podmiejskimi i otaczającymi je obszarami wiejskimi („zagłębienia życia”) oraz przy wspieraniu wymiany dobrych praktyk, zwłaszcza w ramach sieci terytorialnych i branżowych, w celu lepszego zarządzania funduszami, mianowicie w ramach „Europejskiego Tygodnia Regionów i Miast” w Brukseli;
16. wzywa Komisję, państwa członkowskie i regiony do większego wykorzystania funduszy strukturalnych, celem pobudzenia niezależnego, zrównoważonego rozwoju regionów emigracyjnych oraz przeciwdziałania negatywnym skutkom wynikającym ze zmian demograficznych;
17. wzywa Komisję, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne do wspierania udziału polityki spójności w realizacji nowej strategii zrównoważonego rozwoju, działającej w dużym stopniu dzięki odnawialnym źródłom energii i posiadającej system transportowy skutecznie wykorzystujący możliwości łączenia różnych rodzajów transportu, a także stosującej „ponowne wykorzystanie” i recykling;
18. sugeruje, aby Komisja, państwa członkowskie i regiony oraz władze lokalne wspierały i pobudzały na obszarach wiejskich działalność gospodarczą związaną z rozwojem nowych technologii, niewymagającą geograficznej bliskości dużych ośrodków miejskich;
19. podkreśla znaczenie współpracy transgranicznej i transnarodowej w polityce spójności oraz wzywa organy zarządzające do wspierania współpracy transnarodowej i międzyregionalnej poprzez tworzenie różnego rodzaju terytorialnych i branżowych sieci współpracy, jak również poprzez przepływ doświadczeń i dobrych praktyk na szczeblu regionalnym i lokalnym w ramach inicjatywy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”;
20. wzywa do używania, oprócz PKB na jednego mieszkańca, innych wskaźników terytorialnych pozwalających na mierzenie spójności, jak na przykład poziom zatrudnienia i jakość miejsc pracy, oraz stopień rozbieżności PKB w sąsiadujących regionach, wskaźnik decentralizacji i dostępności, obecność infrastruktury i sieci transportowej, poziom aktywności w zakresie badań naukowych i innowacji, oświaty i szkoleń, dywersyfikacja produkcji na danym obszarze;
21. zachęca Komisję do wspólnej z Eurostatem debaty nad zastosowaniem nowych ilościowych i jakościowych wskaźników spójności, w ramach oceny średniookresowej nowej polityki spójności w 2009 r.;
22. zachęca Komisję, by zbadała efekt dźwigni funduszy strukturalnych w odniesieniu do przyciągania inwestycji prywatnych w ramach nowej polityki spójności i podkreśliła konieczność współpracy między sektorem publicznym i prywatnym;

23. sugeruje, by Komisja pozyskała dokładniejsze informacje na temat jakości i trwałości miejsc pracy tworzonych przy pomocy funduszy strukturalnych;
24. zwraca uwagę Komisji na fakt, że niedostatek zdolności administracyjnych może być poważną przeszkodą dla maksymalizacji wpływu polityki spójności, i w związku z tym wzywa Komisję do rozwinięcia narzędzia, jakim są trójstronne umowy i porozumienia oraz do kontynuowania procesu zwiększania zdolności administracyjnych na etapie wdrażania nowej polityki spójności, między innymi poprzez utworzenie sieci akredytowanych instruktorów, aby zapewnić spójność działań szkoleniowych i informacyjnych organów zarządzających danego państwa członkowskiego, w szczególności na szczeblu regionalnym i lokalnym;
25. podkreśla znaczenie zasady partnerstwa we wdrażaniu polityki spójności, zasady przewidującej pełne poinformowanie partnerów, odnotowanie ich stanowiska w dokumentach oceny oraz zapewnienie szkolenia niezbędnego do wykonywania ich zadań;
26. zachęca Komisję do zbadania w ramach rozporządzenia wykonawczego środków mających na celu wyeksponowanie działań nie tylko w przypadku dużych projektów infrastrukturalnych, lecz także projektów na mniejszą skalę, do ściślejszego nadzoru stosowania obowiązkowych środków reklamowania projektów wspieranych z funduszy strukturalnych oraz do nakładania sankcji na państwa członkowskie, które naruszają te zasady; zwraca się do organów zarządzających do włączenie parlamentarzystów europejskich do działań komunikacyjnych związanych z realizacją projektów finansowanych z funduszy strukturalnych;
27. ponieważ projekty finansowane przez Unię Europejską świadczą o bliskości i solidarności Europy podkreśla, że władze regionalne i państwa członkowskie muszą przestrzegać i podporządkować się określonym w rozporządzeniu wykonawczym środkom przeznaczonym na eksponowanie działań, a także zwiększać wysiłki w celu informowania obywateli o wynikach wspólnotowej polityki spójności, uwydatniając jej praktyczne implikacje dla obywateli,
28. uważa, że istnieje konieczność prowadzenia dalszych badań pozwalających na opracowanie różnych scenariuszy dotyczących finansowania polityki spójności UE w przyszłości; w związku z tym jest zdania, że należy porównać wpływ stosowania różnych najważniejszych instrumentów finansowych (EFRR, EFS, pierwszy filar WPR, EFRROW) na rozwój Unii złożonej z dwudziestu siedmiu państw członkowskich;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów państw członkowskich, Komitetowi Regionów oraz Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

UZASADNIENIE

W czerwcu 2006 r. Parlament Europejski i Rada przyjęły cztery rozporządzenia określające politykę spójności na nowy okres programowania 2007-2014, a wkrótce potem określono również ostatecznie wytyczne strategiczne. Ramy prawne zostały wyznaczone.

Po ustaleniu wytycznych strategicznych rozpoczyna się obecnie etap realizacji nowej polityki spójności. Chociaż wdrożono już jej główne kierunki, można jeszcze wprowadzić kolejne zalecenia mające na celu doskonalenie realizacji nowej polityki, aby zmaksymalizować jej wpływ na sferę społeczną, gospodarczą i terytorialną oraz na dziedzinę dobrego rządzenia.

Trwa również etap oceny skutków działań przeprowadzonych w minionym okresie programowania. Komisja opracowuje już czwarte sprawozdanie dotyczące spójności, które przedstawi prawdopodobnie na spotkaniu ministerialnym poświęconym rozwojowi miast oraz spójności terytorialnej, które odbędzie się 24 i 25 maja w Lipsku (Niemcy). W oparciu o wnioski z czwartego sprawozdania dotyczącego spójności Komisja rozpocznie jesienią 2007 r. debatę dotyczącą przyszłości polityki spójności. Możemy obecnie włączyć się w opracowywanie tego sprawozdania, które będzie podstawą szerszej debaty w sprawie polityki spójności.

Debata zakończy się dyskusją na temat zaplanowanego na lata 2008-2009 przeglądu budżetu UE, w ramach której Komisja zamierza przedstawić na początku 2009 r. sprawozdanie dotyczące przeglądu. Zważywszy, że polityka spójności stanie się najważniejszą pozycją w budżecie Unii Europejskiej, trzeba będzie ją uważnie przeanalizować. Wydaje się, że przed rozpoczęciem debaty w sprawie przeglądu budżetu Unii Europejskiej warto by przeanalizować i przypomnieć wartość dodaną polityki spójności.

Dlatego też niniejsze sprawozdanie ma na celu przedstawienie zaleceń dotyczących realizacji nowej polityki spójności, włączenie się do debaty nad czwartym sprawozdaniem w sprawie spójności oraz podkreślenie znaczenia i kluczowej roli polityki spójności w realizacji celów strategii lizbońskiej i celów dotyczących spójności. W oparciu o doświadczenia z przeszłości sprawozdanie stawia sobie za cel maksymalizację wpływu nowej polityki spójności na sferę społeczną, gospodarczą i terytorialną oraz na jakość zarządzania. W tym celu przedstawia szereg zaleceń i uwag.

I. Optymalizacja synergii poszczególnych dziedzin polityki publicznej

Wpływ polityki spójności można poprawić, zwiększając synergię poszczególnych dziedzin polityki publicznej: synergię pionową – działań krajowych, regionalnych i wspólnotowych, oraz poziomą – poszczególnych dziedzin polityki wspólnotowej.

Na płaszczyźnie pionowej państwa członkowskie powinny zwrócić większą uwagę na to, by polityka krajowa sprzyjała działaniom finansowanym przez fundusze strukturalne i służyła realizacji wielkich strategii (strategia lizbońska, wzrost zatrudnienia itp.). Na płaszczyźnie poziomej działania polityczne powinny być bardziej zintegrowane i umożliwiać wzajemne kombinacje, zwłaszcza w dziedzinie innowacji. Należy zwiększyć możliwość łączenia niektórych typów pomocy i środków, aby regiony mogły koncentrować swe wysiłki

rozwojowe.

II. Pobudzanie innowacji

Innowacyjność to klucz do zwiększenia wpływu polityki spójności na gospodarkę. Dlatego też niniejsze sprawozdanie wprowadza szereg zaleceń zmierzających do poprawy innowacyjności poprzez nową politykę spójności, w oparciu o sprawozdanie Aho.

W realizacji celu, jakim jest wzrost innowacyjności, kluczową rolę ogrywają MŚP. W Unii Europejskiej w porównaniu na przykład ze Stanami Zjednoczonymi MŚP nie inwestują wystarczająco dużo w badania naukowe, rozwój i innowacje. MŚP umożliwiają w szczególności konwergencję regionów słabiej rozwiniętych. W związku z tym właściwe byłoby zaproponowanie środków mających na celu przezwycięzenie przeszkód dla innowacyjności, takich jak utworzenie funkcji inicjatora technologicznego, i wyznaczenie ambitnych, ale realistycznych celów ilościowych.

III. Wzmocnienie terytorialnego aspektu spójności

Cel dotyczący spójności terytorialnej jako trzeciego aspektu spójności dopisała do traktatu konstytucyjnego konferencja międzyrządowa. Od tej pory cel ten przyjmuje się w polityce, pomimo że traktat konstytucyjny nie został jeszcze ratyfikowany. O spójności terytorialnej wspomina trzecie sprawozdanie na temat spójności oraz wytyczne strategiczne, analizuje ją również czwarte sprawozdanie na temat spójności, które zostanie opublikowane w maju 2007 r. Niemniej jednak wiele jeszcze należy zrobić, by ten cel wzmocnić.

Agenda terytorialna i karta lipska, które zostaną przyjęte końcem maja na spotkaniu ministerialnym w sprawie rozwoju miast i spójności terytorialnej, ustalą cele spójności terytorialnej, ale trzeba będzie jeszcze określić więcej działań pozwalających na osiągnięcie tych celów. Ocena skutków terytorialnych może być dobrym narzędziem propagowania tego pojęcia. Celem oceny skutków terytorialnych jest zwiększenie pozytywnego wpływu inwestycji na rozwój przestrzenny. Na szczeblu krajowym w niektórych państwach istnieje już tradycja oceny skutków terytorialnych. Występuje ona na przykład w Niemczech („Raumordnungsverfahren”) i w Austrii („Raumverträglichkeitsprüfung”), nie ma jednak wspólnych ram określających to pojęcie.

Motywnym przewodnim aspektu terytorialnego powinien być „policentryzm”. W tym kontekście ważna jest również możliwość osiągnięcia równowagi między obszarami wiejskimi i miastami oraz wspierania działalności gospodarczej poza wielkimi centrami miejskimi.

IV. Dokładniejsze mierzenie konwergencji regionów i skutków polityki spójności

Dyskusja nad czwartym sprawozdaniem na temat spójności powinna obejmować również debatę w sprawie wskaźników spójności i sposobów mierzenia nie tylko wpływu polityki spójności, ale również wpływu innych dziedzin polityki wspólnotowej na spójność.

PKB dobrze odzwierciedla konwergencję gospodarczą regionów, nie wystarcza jednak do zmierzenia konwergencji społecznej czy terytorialnej. Niektóre słabiej rozwinięte regiony

wykazują dobry wzrost gospodarczy, ale spada w nich poziom zatrudnienia, co ma niepokojący wpływ na ich rozwój demograficzny. Niezbędne jest zastosowanie innych wskaźników w celu określenia potrzeb regionów.

Aby zoptymalizować synergii poziomą poszczególnych dziedzin polityki publicznej, należy lepiej poznać ich wpływ na spójność. Potrzebujemy czegoś w rodzaju obserwatorium wpływu polityki wspólnotowej, które umożliwi Komisji i Parlamentowi Europejskiemu uzyskanie dokładniejszych informacji o wynikach polityki spójności, by państwa członkowskie i regiony lepiej ją wykorzystywały.

V. Doskonalenie zarządzania i eksponowanie polityki spójności

Nie można zaprzeczyć, że polityka spójności ma pozytywny wpływ na jakość zarządzania w Europie. Zasada współpracy obejmującej społeczeństwo obywatelskie i wszystkie szczeble administracji zmieniła system administracji w wielu krajach korzystających z funduszy strukturalnych.

Realizacja nowej polityki spójności jest istotnym wyzwaniem dla krajów UE-12, będących jej głównymi beneficjentami. UE wspiera 12 nowych państw członkowskich w wysiłkach na rzecz wzmocnienia zdolności administracyjnej. Proces ten należy kontynuować na etapie realizacji. UE powinna również dbać, by z funduszy strukturalnych korzystano efektywnie. Wycofywanie się z projektów współfinansowanych przez UE powinno być objęte surowymi sankcjami, by zniechęcić władze do marnotrawienia funduszy w wyniku przerywania projektów.

Polityka spójności nie tylko zmieniła systemy administracyjne państw członkowskich i regionów, ale również zwiększyła widoczność UE w oczach obywateli i spowodowała wzrost poparcia dla UE w regionach, które w istotny sposób skorzystały na polityce spójności. Niestety środki mające na celu eksponowanie działań nie zawsze są przestrzegane i nie mają zastosowania do małych projektów. Aby zwiększyć pozytywny wpływ polityki spójności na poparcie dla UE, należy wyeksponować wszystkie działania.

25.1.2007

OPINIA KOMISJI BUDŻETOWEJ

dla Komisji Rozwoju Regionalnego

w sprawie wpływu i konsekwencji polityk strukturalnych dla spójności Unii Europejskiej
(2006/2181(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Nathalie Griesbeck

WSKAZÓWKI

Komisja Budżetowa zwraca się do Komisji Rozwoju Regionalnego, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. podkreśla znaczenie funduszy strukturalnych dla widoczności polityk europejskich dla obywateli europejskich;
2. przypomina, że spójność jest jednym z priorytetów budżetu 2007 wymienionych w rezolucji z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie rocznej strategii politycznej Komisji¹;
3. jest przekonany, że ocena długoterminowego wpływu funduszy strukturalnych jest nieodzowna do przygotowywania przyszłych aktów legislacyjnych oraz należytego zarządzania budżetem w tej dziedzinie;
4. ubolewa nad brakiem wspólnych wskaźników, które pozwoliłyby zmierzyć rzeczywisty wpływ funduszy strukturalnych na spójność;
5. nalega na wprowadzenie wskaźników ilościowych mierzących wpływ polityki spójności na wzrost gospodarczy, bezrobocie, infrastrukturę, badania i innowacyjność, co umożliwiłoby określenie konkretnego oddziaływania funduszy strukturalnych i podjęcie odpowiednich decyzji budżetowych;
6. zdaje sobie sprawę, że jakościowy wpływ działań strukturalnych na jakość życia trudno jest oszacować; zauważa jednak, że wynagrodzenie pracowników, długość życia, zmiany w poziomie bezrobocia długoterminowego itd. odzwierciedlają ogólną jakość życia w danym regionie, a więc mogłyby służyć jako wskaźniki jakościowe;

¹ Teksty przyjęte tego dnia, P6_TA(2006)0221.

7. występuje o utworzenie wspólnego dla ogółu państw członkowskich instrumentu pomiaru, zrównoważonego przez różne wskaźniki ilościowe i jakościowe;
8. przypomina, że we wspólnym oświadczeniu Parlamentu Europejskiego i Komisji, załączonym do budżetu 2007, instytucje te podkreślają konieczność optymalnego wykorzystania środków budżetowych Unii Europejskiej i sprawniejszego monitorowania wykonania budżetu; podkreśla, że instytucje uczestniczące w rocznej procedurze budżetowej powinny bardziej zaangażować się w ocenę programów wspólnotowych, której celem jest oszacowanie i ocena aspektów ilościowych i jakościowych poszczególnych programów wspólnotowych;
9. wyraża swój sprzeciw wobec utworzenia ośrodka monitorowania wpływu polityki wspólnotowej na spójność, jeśli nie będzie mu towarzyszyć przesunięcie kompetencji i środków finansowych.

PROCEDURA

Tytuł	Wpływ i konsekwencje polityk strukturalnych dla spójności Unii Europejskiej
Numer procedury	2006/2181(INI)
Komisja przedmiotowo właściwa	REGI
Komisja wyznaczona do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	BUDG 6.7.2006
Ścisła współpraca	
Sprawozdawca komisji opiniodawczej Data powołania	Nathalie Griesbeck 20.9.2004
Poprzedni sprawozdawca(y)	
Rozpatrzenie w komisji	25.1.2007
Data zatwierdzenia wskazówek	25.1.2007
Wynik głosowania końcowego	za: 29 przeciw: 0 wstrzymujących się: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Laima Liucija Andrikienė, Richard James Ashworth, Reimer Böge, Salvador Garriga Polledo, Monica Maria Iacob-Ridzi, Janusz Lewandowski, Mario Mauro, Nina Škottová, László Surján, Herbert Bösch, Brigitte Douay, Neena Gill, Catherine Guy-Quint, Jutta Haug, Vladimír Maňka, Dan Mihalache, Gianni Pittella, Yannick Vaugrenard, Ralf Walter, Gérard Deprez, Nathalie Griesbeck, Anne E. Jensen, Jan Mulder, Kyösti Virrankoski, Wiesław Stefan Kuc, Wojciech Roszkowski, Gérard Onesta.
Zastępcy obecni podczas głosowania końcowego	Paul Rübig, Hans-Peter Martin.
Zastępcy (art. 178 ust. 2) obecni podczas głosowania końcowego	
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	

PROCEDURA

Tytuł	Skutki i konsekwencje polityki strukturalnej dla spójności Unii Europejskiej		
Numer procedury	2006/2181(INI)		
Komisja przedmiotowo właściwa Data ogłoszenia wydania zgody na posiedzeniu	REGI	6.7.2006	
Komisja(e) wyznaczona(e) do wydania opinii Data ogłoszenia na posiedzeniu	BUDG	6.7.2006	
Opinia niewydana Data wydania decyzji			
Ścisłjsza współpraca Data ogłoszenia na posiedzeniu			
Sprawozdawca(y) Data powołania	Francisca Pleguezuelos Aguilar 2.5.2006		
Poprzedni sprawozdawca(y)			
Rozpatrzenie w komisji	18.12.2006	22.1.2007	27.2.2007
Data przyjęcia	12.4.2007		
Wynik głosowania końcowego	+: 41	-: 0	0: 1
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Jean Marie Beaupuy, Rolf Berend, Jana Bobošíková, Antonio De Blasio, Vasile Dîncu, Gerardo Galeote, Iratxe García Pérez, Ambroise Guellec, Gábor Harangozó, Marian Harkin, Jim Higgins, Alain Hutchinson, Mieczysław Edmund Janowski, Gisela Kallenbach, Evgeni Kirilov, Miloš Koterec, Constanze Angela Krehl, Mario Mantovani, Sérgio Marques, Miguel Angel Martínez Martínez, Yiannakis Matsis, Miroslav Mikolášik, James Nicholson, Lambert van Nistelrooij, Jan Olbrycht, Markus Pieper, Bernard Poignant, Wojciech Roszkowski, Stefan Sofianski, Catherine Stihler, Margie Sudre, Andrzej Jan Szejna, Kyriacos Triantaphyllides, Oldřich Vlasák		
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Jan Březina, Brigitte Douay, Den Dover, Richard Falbr, Emanuel Jardim Fernandes, Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, Francisca Pleguezuelos Aguilar, Jürgen Schröder, Lydia Shouleva, László Surján		
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Luigi Cocilovo, Andrea Losco		
Data złożenia	19.4.2007		
Uwagi (dane dostępne tylko w jednym języku)	...		